

Arrest

nr. 103 681 van 28 mei 2013
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 5 maart 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 4 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat K. BLOMME en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 7 april 2012 het Rijk binnen en dienden op 11 april 2012 een asielaanvraag in. Op 30 januari 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing van verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Kirgizisch staatsburger van Oeigoerse origine, bent afkomstig van Balyktsji. In 1991 toen u nog woonachtig was in Naryn, bekeerde u zich tot het christendom. U sloot zich aan bij de pinkstergemeenschap en werd u actief binnen uw kerk. Omwille van ernstige en veelvuldige problemen die u kreeg door uw bekering, verhuisde u naar Bishkek. In Bishkek leerde u uw vrouw P. T. (...) (OV. 6.992.801) kennen. U huwde met haar. Ook in Bishkek had jullie problemen omwille van religieuze activiteiten. Jullie verhuisden in 2001 naar Balyktsji. U en uw partner waren actief binnen de pinkstergemeenschap in Balyktsji. Jullie werkten voor deze kerk als familieconsultanten. Naast uw werkzaamheden voor de kerk werkte u van 2002 tot 2007 als taxichauffeur. U ondervond tijdens uw werkzaamheden als taxichauffeur problemen met andere mensen, collega's die uw geloof niet apprecieerden. U kreeg te horen dat u niet welkom was op de standplaats en de banden van uw wagen werden stuk gemaakt. In 2006 werd uw dochter die op dat moment 7 jaar was op school door een man onbetamelijk gezoend. Deze man werd door personeel van de school afgeleverd bij de politie. U diende een klacht in tegen deze man maar hij kwam onmiddellijk en straffeloos vrij. In februari 2007 kwamen twee onbekende mannen bij jullie langs die jullie bedreigden omdat jullie christenen waren. U slaagde er in één van deze mannen vast te grijpen en naar de politie te brengen. U diende tegen deze mannen een klacht in bij de politie. In de lente van 2010 werd een raam van jullie woning stuk geslagen. Sinds 2010 wijzigde de sfeer ten opzichte van anders gelovigen, niet moslims, negatief. Jullie werden sinds dat jaar door mensen, burenen, collega's gevisieerd. Jullie kregen te horen dat ze jullie weg wilden hebben. Jullie burenen kwamen in protest tegen het opleidingscentrum dat jullie wensten te bouwen en dienden klachten in bij de staatsveiligheid. Op 19 november 2011 viel K.B. (...), lid van een politieke partij, uw vrouw lastig in haar winkel. Hij beledigde haar omwille van haar Koreaanse afkomst. Uw vrouw ging deze beledigingen aanklagen bij de politie maar haar klacht werd niet aanvaard daar zij geen twee getuigen had. Op 21 november 2011 ging uw vrouw, samen met u terug naar de politie om een klacht neer te leggen, dit maal met getuigenissen. De volgende avond, toen u melk ging kopen, kwam u 6 mannen tegen die u ineens sloegen omdat u christen was. K.B. (...) bleef uw vrouw lastig vallen en op 13 februari 2012 diende uw vrouw een nieuwe klacht in tegen hem. Op 2 april 2012 vond u een dode hond aan uw buitenpoort. Op de poort stond geschreven dat jullie hondeneters zullen gedood worden. Dit incident was de laatste druppel en jullie besloten Kirgizië te verlaten. Jullie verlieten Kirgizië op 6 april 2012 en jullie kwamen op 7 april 2012 in België toe, waar jullie op 11 april 2012 asiel aanvroegen bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van jullie asielrelaas legden jullie volgende documenten voor: jullie identiteitskaarten, jullie huwelijksakte, de geboorteaktes van de kinderen, jullie diploma's van de christelijke hogeschool, een DVD (met foto's, artikels over geloof in Kirgizië, video-opnames betreffende geloofskwesties, foto's van documenten), certificaten van opleidingen, een kopie van een klacht, een kopie van een verklaring van een getuige, uw verklaringen en meerdere algemene artikels.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen die u kreeg omwille van jullie geloofsovertuiging en uw huwelijk met een vrouw van Koreaanse afkomst (CGVS man 18/07/2012 p.3, 12; 20/08/2012 p. 8,10; 7/01/2013 p.3-10).

Wat betreft de Koreaanse afkomst van uw echtgenote moet opgemerkt worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat de gebeurtenissen in het kader van de politieke omwenteling in april 2010 en de interetnische clash tussen Kirgiezen en Oezbeken in Osj en Djalalabad in juni 2010, weliswaar een gevoel van angst hebben gecreëerd bij de andere minderheden. Dit heeft tot op heden, hoewel op individueel niveau etnisch geïnspireerde daden van vervolging kunnen voorkomen, niet geleid tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van personen van Koreaanse origine. Daarom kunnen de loutere Koreaanse origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Er moet echter worden opgemerkt dat u uw asielrelaas om onderstaande redenen niet aannemelijk heeft weten te maken.

Eerst en vooral dient vastgesteld te worden dat er tegenstrijdigheden werden vastgesteld in uw onderlinge verklaringen en in verklaringen van uw echtgenote betreffende het incident met de gedode hond, één van ernstigste incidenten die jullie hadden meegemaakt en de directe aanleiding was voor jullie vertrek uit Kirgizië. U verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u op 2 april 2012

aan uw buitenpoort een vermoorde hond had gevonden. Er lag een dreigbriefje bij waarop stond dat jullie hondeneters waren en dat jullie de volgende avond net als de hond zouden eindigen (CGVS vragenlijst punt 3.5). Voor het Commissariaat-generaal gaf u een andere versie en beweerde u dat op 2 april 2012 een dode hond zag liggen en dat op jullie ijzeren poort stond geschreven: *jij hondeneter zal doodgestoken worden* (CGVS man 20/08/2012 p. 15). U ontkende uw verklaringen bij de dienst Vreemdelingenzaken en u wees er op dat uw verklaringen misschien niet juist werden vertaald (CGVS man 20/08/2012 p. 15). Deze uitleg overtuigt niet. Het ontkennen van uw verklaringen bij de dienst Vreemdelingenzaken weerlegt deze tegenstrijdigheid niet. Bovendien wordt deze tegenstrijdigheid ondersteund door de verklaringen van uw echtgenote over dit incident die tijdens haar gehoor in januari 2013 haar verklaringen telkens wijzigde. Uw vrouw verklaarde aanvankelijk dat begin april een dode hond onder de poort werd gegooid. Bij de hond was een briefje waarop stond dat met jou hetzelfde zal gebeuren. Vervolgens wijzigde zij haar verklaringen en stelde dat er een briefje was, maar dat dit bericht op jullie poort stond geschreven. Daarop wijzigde ze opnieuw haar verklaring en beweerde dat er geen briefje was, dat u haar had verteld dat het bericht op de poort stond (CGVS vrouw 07/01/2013 p; 9). Gewezen op haar aanvankelijke verklaringen herhaalde uw echtgenote opnieuw dat er geen papier was (CGVS vrouw 07/01/2013 p; 9). Het opnieuw bevestigen van verklaringen weerlegt de tegenstrijdigheden geenszins, er blijft duidelijk sprake van uiteenlopende versies. De vastgestelde tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieraangaande.

Verder zijn ook jullie verklaringen betreffende de klachten die jullie hebben ingediend tegen K.B. (...), die uw vrouw lastig viel omwille van haar Koreaanse origine, tegenstrijdig. U verklaarde dat op 21 november 2011 uw vrouw samen met u een klacht tegen deze man had ingediend omdat hij haar had beledigd en bedreigd in haar winkel. U stelde dat de politie in **november 2011** deze klacht niet wou aanvaarden en dat zij het pas deden toen jullie **dreigden naar internationale organisaties te gaan**. De politie liet jullie verstaan dat zij deze **klacht pas na de jaarwisseling** zouden onderzoeken. Na Nieuwjaar vernamen jullie dat de klacht van uw vrouw werd **geseponeerd zonder reden**. Op 13 februari 2012 dienden jullie een nieuwe klacht in tegen K.B. (...) (CGVS man 20/08/2012 p. 10, 14, 15). U beweerde echter op het gehoor van januari 2013, tegenstrijdig met uw verklaringen van augustus 2012, dat de politie beloofde de **klacht van uw vrouw voor Nieuwjaar zou behandelen** (CGVS man 07/01/2013 p.5, 7). Tijdens het gehoor op de dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat jullie in januari 2012 vernamen dat het dossier van uw vrouw werd **afgesloten door een gebrek aan bewijzen** (CGVS vragenlijst punt 3.5). U werd gewezen op de tegenstrijdigheden in uw eigen verklaringen. Betreffende uw verschillende versies over het moment dat de klacht zou worden behandeld, ontkende u uw eerste uitspraak. U herhaalde dat jullie te horen kregen voor de jaarwisseling een antwoord te krijgen maar dat jullie ook na Nieuwjaar nog op dit antwoord aan het wachten waren (CGVS man 07/01/2013 p. 7). Gewezen op uw verklaringen bij de dienst Vreemdelingenzaken over het afsluiten van de klacht van uw vrouw herhaalde u dat u de reden waarom de zaak werd geseponeerd niet wist, maar dat u ervan uitging dat men bang was voor deze K. (...) (CGVS man 20/08/2012 p. 15). Beide uitleggen geven geen verklaring voor deze vastgestelde tegenstrijdigheden omdat de tegenstrijdigheid voor of na het nieuwjaar, het afsluiten van uw vrouws zaak omwille van gebrek aan bewijzen of het niet weten waarom, overeind blijven. Bovendien zijn de verklaringen van uw echtgenote tegenstrijdig met uw verklaringen. Zij verklaarde over de klachten die jullie tegen K.B. (...) hadden neergelegd, dat zij de klacht in november 2011 had neergelegd bij de politie en dat de klacht **voor de jaarwisseling** zou worden behandeld. Uw vrouw liet verstaan dat jullie in februari 2012 een nieuwe klacht hadden ingediend bij de politie omdat jullie een schriftelijk bewijs wilden bezitten. Om zeker te zijn dat jullie klacht in **februari 2012** werd geregistreerd dreigde zij om **naar internationale organisaties te stappen** (CGVS vrouw 20/08/2012 p. 3; 07/01/2013 p. 4, 11). U werd gewezen op de verklaringen van uw partner over het moment wanneer jullie dreigden naar internationale organisaties te stappen en u maakte duidelijk dat jullie deze dreiging zowel in november 2011 als in februari 2012 hadden geuit (CGVS man 07/01/2013 p. 7). Deze uitleg overtuigt niet gezien u eerst had verklaard dat jullie nooit op een andere moment dan in november 2011 hadden gedreigd om naar internationale organisaties te stappen (CGVS man 07/01/2013 p. 7). Ook uw vrouw werd geconfronteerd met uw verklaringen over het moment waarop haar klacht zou worden behandeld. Zij ontkende uw verklaringen en bevestigde opnieuw haar beweringen (CGVS vrouw 20/08/2012 p. 7; 07/01/2013 p. 13). Aldus blijven de vastgestelde tegenstrijdigheden behouden. Vastgesteld moet worden dat jullie uitleggen geen verklaring bieden voor de opgemerkte tegenstrijdigheden, aldus wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd.

Voorts dient vastgesteld worden dat uw verklaringen op het gehoor van 20 augustus 2012, waarin u stelt dat op 23 november 2011 een raam van jullie woning werd uitgeslagen (enkele dagen na de aanval

en aanklacht tegen K. (...)) (CGVS man 20/08/2012 p. 9), tegenstrijdig zijn met de verklaringen van uw echtgenote en met uw eigen verklaringen op het gehoor van 7 januari 2013. Zowel u als uw vrouw verklaarden dat in de week van 19 november 2011 of de weken daarna er geen ramen werden beschadigd (CGVS vrouw 07/01/2013 p. 10; man 07/01/2013 p. 4). Uw vrouw werd geconfronteerd met uw verklaringen en zij antwoordde dat zij zich goed herinnerde dat jullie ramen werden ingeslagen, maar zij kon zich niet meer herinneren of deze gebeurtenis voor of na de klachten had plaats gevonden (CGVS vrouw 07/01/2013 p. 13). Haar uitleg overtuigt niet, vooreerst omdat kan verwacht worden dat zij dit incident kan situeren ten opzichte van de aanval en aanklacht tegen K. (...), vervolgens omdat jullie tijdens het laatste gehoor zeer pertinent beweerden dat er geen beschadigingen hadden plaatsgevonden in de week van 19 november 2012 of in de weken nadien.

De vastgestelde tegenstrijdigheden (het indienen van de klachten tegen K.B. (...), het beschadigde raam van jullie woning en de bedreigingen bij de dode hond) betreffen feiten die betrekking hebben op de kern van uw asielrelaas, en ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurig en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie.

U verklaarde verder dat jullie problemen ondervond omdat jullie christenen waren die behoorden tot de pinkstergemeenschap te Balyktsji (CGVS 18/07/2012 p. 4; 7/01/2013 p. 8). Zo verwees u naar twee mannen die jullie kwamen bedreigen in februari 2007, naar bedreigingen en pesterijen toen u werkte als taxichauffeur, naar de ramen van jullie woning die werden ingeslagen in de lente van 2010 en daarvoor, naar de klachten van jullie burens, naar het incident op 22 november 2011 waarbij u door 6 mannen werd geslagen toen u melk ging halen. Jullie woning werd beklad met opschriften en verwees eveneens naar incidenten tijdens jullie activiteiten voor de kerk, zo vermeldde u mondelinge bedreigingen die werden geuit toen jullie etenswaren, kledij en humanitaire hulp verdeelden. U verklaarde verder dat u af en toe iets ernstigs meemaakte (CGVS man 24/08/2012 p. 10, 11, 12; 07/01/2013 p. 8, 9). Over deze feiten en vrees dient het volgende opgemerkt. Toen u werd gevraagd om de ernstige incidenten die u de laatste vijf jaar had meegemaakt - naast de eerder aangehaalde aanval van 6 mannen in november 2011- te verduidelijken, slaagde u daar niet in om. U kon deze incidenten niet concreet maken (CGVS man 07/01/2013 p. 8, 9), wat de geloofwaardigheid van de beweerde ernstige incidenten volledig ondermijnt. Verder werd in informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, en waarvan een kopij aan het administratief dossier is gevoegd, geen enkele vermelding gevonden van incidenten met leden van de Pinkstergemeenschap sinds 2009. Deze informatie is dan ook een belangrijke indicatie dat de algemene situatie voor leden van de Pinkstergemeenschap de laatste jaren niet problematisch is. Ook uw verklaringen over recente problemen van andere leden van de Pinkstergemeenschap getuigen niet van systematische of zeer ernstige problemen die een bedreiging vormen voor jullie leven, vrijheid of fysieke integriteit. De door u aangehaalde voorbeelden van 2010 en 2011 betreffen daden van vandalisme en intimidatie (CGVS 07/01/2013, p. 10). Bovendien gaf u tijdens het gehoor in januari 2013 zelf aan dat de problemen die jullie persoonlijk hadden meegemaakt omwille van jullie geloof niet ernstig leken (CGVS man 07/01/2013 p. 11). Tot slot moet in deze context opgemerkt worden dat u aangaande deze problemen geen enkel begin van bewijs kan voorleggen. Op basis van voorgaande elementen meent het Commissariaat-generaal dat, voor zover jullie problemen hadden en vrezen te hebben omwille van jullie geloofsovertuiging, deze problemen omwille van hun aard of frequentie onvoldoende ernstig zijn om te spreken van een gegronde vrees voor vervolging.

Bijgevolg blijkt niet dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Aangezien u behoudens voornoemde etnische motieven en religieuze motieven geen andere redenen inroept ter ondersteuning van uw asielrelaas, toont u tot slot al evenmin concreet aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot subsidiaire bescherming, zou lopen in uw land van herkomst.

Bovendien moet verder vastgesteld worden dat uw verklaringen betreffende uw reisroute en de gebruikte documenten niet aannemelijk zijn. Uit uw verklaringen blijkt dat u het vliegtuig nam vanuit Kirgizië, via Kiev naar Brussel. U verklaarde dat u jullie reispaspoorten hadden overhandigd aan de passeur voor jullie vertrek. U was van oordeel dat jullie niet met jullie eigen reispaspoorten reisden, echter u wist niet met welke reispaspoorten jullie dan wel reisden. U was niet op de hoogte van welke persoonsgegevens in de gebruikte reispaspoorten stonden. Noch wist u of de gebruikte

reispassen een geldig visum bevatte. Jullie kregen de reispassen telkens overhandigd bij de controleposten (3x) om deze persoonlijk te overhandigen (CGVS man 20/08/2012 p. 2, 3, 4, 7). Uw uitleg overtuigt niet. Het is niet aannemelijk dat u gezien het risico op strikte en persoonlijk paspoortcontroles dat u geheel in het ongewisse zou zijn over de persoonsgegevens vermeld in de reisdocumenten waarmee u naar België bent gevlogen. Dit alles doet mij vermoeden dat u informatie achterhoudt over uw werkelijke reisroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten.

Gezien bovenstaande argumentatie kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals vervat in de bepalingen over subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. Jullie identiteitskaarten, jullie huwelijksakte en de geboorteaktes van de kinderen bevatten uitsluitend uw identiteitsgegevens die niet wordt betwist. Jullie diploma's van de christelijke hogeschool en de certificaten van opleidingen wijzen op jullie betrokkenheid bij jullie geloofsgemeenschap wat evenmin betwist wordt. De DVD (met foto's, artikels over geloof in Kirgizië, video-opnames betreffende geloofskwesties, foto's van documenten) bevat vele foto's van jullie kerkelijke activiteiten en algemene rapporten en algemene info over geloof in Kirgizië. Ook de vele artikels die u toevoegde aan uw getuigenis zijn algemene artikels die nergens verwijzen naar u en uw gezin. De kopie van een klacht en een kopie van een verklaring van een getuige verwijzen naar de klachten die jullie hadden ingediend tegen K.B. (...). Deze documenten zijn echter niet in staat de eerder beschreven tegenstrijdigheden aangaande deze feiten te herstellen. De waarde van de documenten die een aanklacht attesteren (bovendien een kopie) wegen niet op tegen de waarde van jullie verklaringen. Uw schriftelijke verklaring is uw schriftelijke getuigenis over de problemen die jullie in Kirgizië hadden meegemaakt. Uw persoonlijke getuigenis kon niet beschouwd worden als een objectief bewijsstuk.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

1.3. De bestreden beslissing van verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, een Kirgizisch staatsburger van Oeigoerse origine, bent afkomstig van Balyktsji. Jullie behoorden bij de pinkstergemeenschap en waren actief binnen jullie kerk. Uw echtgenoot T.Z. (...) (OV. 6.992.801) leerde u in Bishkek kennen en jullie huwden in 1998. In Bishkek had jullie problemen omwille van jullie religieuze activiteiten. Jullie verhuisden in 2001 naar Balyktsji. U en uw partner waren actief binnen de pinkstergemeenschap in Balyktsji. Jullie werkten voor deze kerk als familieconsultanten. Naast zijn werkzaamheden voor de kerk werkte uw echtgenoot van 2002 tot 2007 als taxichauffeur. Hij ondervond tijdens zijn werkzaamheden als taxichauffeur problemen met andere mensen, collega's die zijn geloof niet apprecieerden. Hij kreeg te horen dat hij niet welkom was op de standplaats en de banden van zijn wagen werden stuk gemaakt. In 2006 werd uw dochter die op dat moment 7 jaar was op school door een man onbetamelijk gezoend. Deze man werd door personeel van de school afgeleverd bij de politie. Uw echtgenoot diende een klacht in tegen deze man maar hij kwam onmiddellijk en straffeloos vrij. In februari 2007 kwamen twee onbekende mannen bij jullie langs die jullie bedreigden omdat jullie christenen waren. Uw man slaagde er in één van deze mannen vast te grijpen en naar de politie te brengen. Hij diende tegen deze mannen een klacht in bij de politie. In de lente van 2010 werd een raam van jullie woning stuk geslagen. Sinds 2010 wijzigde de sfeer ten opzichte van anders gelovigen, niet moslims, negatief. Jullie werden sinds dat jaar door mensen, burens, collega's gevisieerd. Jullie kregen te horen dat ze jullie weg wilden hebben. Jullie burens kwamen in protest tegen het opleidingscentrum dat jullie wensten te bouwen en dienden klachten in bij de staatsveiligheid. Op 19 november 2011 viel K.B. (...), lid van een politieke partij, u lastig in uw winkel. Hij beledigde u omwille van uw Koreaanse afkomst. U ging deze beledigingen aanklagen bij de politie maar uw klacht werd niet aanvaard daar zij geen twee getuigen had. Op 21 november 2011 ging u, samen met uw man terug naar de politie om een klacht neer te leggen, dit maal met getuigenissen. De volgende avond, toen uw man melk ging kopen, kwam hij 6 mannen tegen die hem ineens sloegen omdat hij christen was. K.B. (...) bleef u lastig vallen en op 13 februari 2012 diende u een nieuwe klacht in tegen hem. Op 2 april 2012 vond uw echtgenoot

een dode hond aan de buitenpoort. Op de poort stond geschreven dat jullie hondeneters zullen gedood worden. Dit incident was de laatste druppel en jullie besloten Kirgizië te verlaten. Jullie verlieten Kirgizië op 6 april 2012 en jullie kwamen op 7 april 2012 in België toe, waar jullie op 11 april 2012 asiel aanvraagden bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van jullie asielrelaas legden jullie volgende documenten voor: jullie identiteitskaarten, jullie huwelijksakte, de geboorteaktes van de kinderen, jullie diploma's van de christelijke hogeschool, een DVD (met foto's, artikels over geloof in Kirgizië, video-opnames betreffende geloofskwesties, foto's van documenten), certificaten van opleidingen, een kopie van een klacht, een kopie van een verklaring van een getuige, uw verklaringen en meerdere algemene artikels.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot T.Z. (...) (OV. 6.992.801) (CGVS vrouw 18/07/2012 p. 10). In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

[de beslissing van verzoeksters echtgenoot wordt hernomen]

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

C. Conclusie Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Inzake de procedure

2.1. Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de twee beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3.2. Verzoekers beroepen zich in een eerste middel op “een schending artikel 48/3 en 4 Vreemdelingenwet, schending materiële motiveringsplicht, schending zorgvuldigheidsbeginsel en rechten van verdediging” in. Als tweede middel voeren verzoekers een “schending art. 48/4 Vreemdelingenwet, schending motiveringsplicht, schending zorgvuldigheidsbeginsel, schending beginselen behoorlijk bestuur en schending fair play-beginsel” aan.

3.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissingen gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekers werden gehoord en tijdens de interviews de mogelijkheid kregen hun asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken konden neerleggen en zich konden laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van hun keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekers kregen bovendien de kans om in hun

vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

3.4. De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekers niet aantonen hoe zij een recht van verdediging kunnen genieten met betrekking tot de bestreden beslissingen die een bestuurlijk karakter hebben. Dit onderdeel kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

3.5. Een middel of een onderdeel van een middel is slechts ontvankelijk in de mate dat niet alleen wordt aangegeven welke bepaling of beginsel met een bestreden beslissing zou zijn geschonden, doch ook wordt uiteengezet op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Het volstaat dan ook niet louter te wijzen op wettelijke bepalingen en rechtsbeginselen zonder nader uit te werken hoe deze geschonden worden door de bestreden beslissing. De schending van de "*beginselen behoorlijk bestuur*" is dan ook onontvankelijk aangevoerd, nu dit niet wordt geconcretiseerd, noch nader wordt toegelicht.

3.6. Waar verzoekers argumenteren dat het "fair play"-beginsel geschonden werd, merkt de Raad op dat dit beginsel inhoudt dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht moet nemen. Het beginsel van de "fair play" is bovendien maar geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid (RvS 3 december 2007, nr. 177.513). Verzoekers tonen in casu niet aan dat de commissaris-generaal zich niet onpartijdig zou hebben opgesteld noch oneerlijk of niet open zou zijn geweest in het nemen van zijn beslissing, noch dat er sprake is van moedwilligheid. Het beginsel van de "fair play" is aldus niet geschonden.

3.7. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van de verzoekschriften blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, T. Z.

4.2. De Raad treedt verzoekster bij waar ze in haar verzoekschrift aanvoert dat de bestreden beslissing ten onrechte vermeldt dat verzoekster van Oeigoerse origine is, terwijl ze van Koreaanse origine is en verzoeker waar hij aanvoert dat hij geen etnisch Oeigoer is, zoals in het begin van de bestreden beslissing foutief wordt vermeld. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal dienaangaande in de bestreden beslissing een materiële fout heeft begaan aangezien zowel uit de gehoorverslagen als uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de asielmotieven die verzoeker aanhaalde als etnische Kirgies en bekeerde christen en verzoekster als van Koreaanse afkomst. Verzoeksters Koreaanse afkomst werd duidelijk in het gehoorverslag geacteerd (zie gehoor CGVS 18/07/2012 p.2) en de bestreden beslissing bevat geen enkel motief dat verwijst naar verzoekster als etnisch Oeigoer. De herkomst van beide verzoekers wordt evenmin door de CGVS betwist.

4.3. Verzoekster haalt aan dat er zich fouten hebben voorgedaan in de vertaling tijdens haar interviews. De Raad brengt in herinnering dat er drie gehoren werden gehouden op het CGVS met telkens drie verschillende tolken (tolk 902 bij het gehoor van 18 juli 2012, tolk 818 bij het gehoor van 20 augustus 2012 en tolk 523 bij het gehoor van 7 januari 2013) en dat er door verzoekster of haar advocaten nooit enig voorbehoud gemaakt is bij de tolk of diens functioneren. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze in zijn verweernota van 22 maart 2013 (zie p.3) stelt dat verzoekster zich niet kan beperken tot de blote opmerking dat er fouten zouden zijn gebeurd bij de vertaling.

4.4. Waar verzoekster nog aanvoert dat ze het gevoel had dat ze “*tijdens het interview onder psychologische druk stond*” en de “*interviews emotioneel niet te onderschatten zijn*”, antwoordt de Raad dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dit geen aannemelijke verklaring is voor incoherente verklaringen betreffende belangrijke elementen, zoals in casu het geval is. Voor het overige haalt verzoekster in haar verzoekschrift geen andere argumenten aan dan haar echtgenoot, T. Z.

4.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn vervolgingen wegens zijn bekering tot het christendom aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en met het specifieke profiel van de asielzoeker. Bovendien dienen elementen in het voordeel van de asielzoeker niet noodzakelijk in de beslissing te worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032). De commissaris-generaal is verder niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht, kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

4.6. Dit feit neemt echter niet weg dat uit verzoekers verklaringen, afgelegd op het CGVS, blijkt dat er ernstig kan worden getwijfeld aan zijn asielaanvraag en de voorgehouden aanhoudende extreme bedreigingen in Kirgizië omwille van zijn religie en huwelijk met een vrouw van Koreaanse afkomst. Aangaande een aantal kernelementen van het asielaanvraag legden verzoeker en diens echtgenote vage en tegenstrijdige verklaringen af.

4.6.1. Verzoeker gaf aan dat het incident van 2 april 2012, waarbij hij een dode hond aantroef bij hem thuis, doorslaggevend is geweest voor de beslissing zijn land van herkomst te verlaten. Verzoeker verklaarde dienaangaande bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij aan zijn buitenpoort een vermoorde hond had gevonden. Er lag een dreigbriefje bij waarop stond dat “*wij hondeners waren en dat wij de volgende avond net als de hond zullen eindigen*” (zie CGVS vragenlijst punt 3.5). Op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker echter dat hij een dode hond had zien liggen en dat “*We*

hadden ijzeren poort. Er was op de poort geschreven: jij de hondenvreter zal doodgestoken worden. Rekening houdend met hetgene we al hadden meegemaakt en de situatie, ben ik echt bang geworden. Om mijn vrouw geen schrik aan te jagen heb ik de hond in de garage gestoken en geschrift weg geboend" (zie CGVS 20/08/2012 p. 15). Verzoeker voegde hier aan toe dat er geen dreigbriefje was en dat dit misschien niet juist werd vertaald op de Dienst Vreemdelingenzaken (zie CGVS 20/08/2012 p. 15). Ook de verklaringen van verzoekster aangaande dit incident lopen in grote mate uiteen: eerst verklaarde zij dat begin april een dode hond onder de poort werd gegooid en een briefje werd gevonden waarop stond dat *"Met jou zal hetzelfde gebeuren als met de hond"*. Onmiddellijk hierna wijzigde ze haar verklaringen en stelde ze dat *"Nee. Er was geen briefje. Ik heb het niet gezien. Nee, er was geen papier. Hij zei dat het op de poort stond."* (zie gehoor CGVS vrouw 07/01/2013 p. 9).

Verzoeker tracht in zijn verzoekschrift de verschillende afgelegde versies van de feiten betreffende dit incident te vergoelijken door op te werpen dat er een fout in de vertaling zou zijn geslopen aangezien er verscheidene interpretaties mogelijk zijn van de door hem gebruikte woorden. De Raad neemt deze voorgehouden foutieve vertaling door de tolk niet aan. De verklaringen van verzoeker en de vragenlijst werden verzoeker voorgelezen in het Russisch en door hem ondertekend, waarbij hij tevens een kopie van de vragenlijst ontving. Verzoeker was aldus in de gelegenheid om naar aanleiding van deze vragenlijst bijkomende opmerkingen te maken of correcties aan te brengen, doch hij heeft geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst, noch met betrekking tot de communicatie tussen de tolk en hemzelf. Verzoekers opmerking komt dus voor als een niet gedocumenteerde post factum bewering, die ongegrond is, net zoals het verwijt van verzoeker naar de dossierbehandelaar van het CGVS tijdens het interview van zijn echtgenote toe *"Tijdens de interviews werd zij meerdere malen in verwarring gebracht door de interviewer die beweerde dat ik het verhaal anders had verteld dan haar en legde mogelijke antwoorden in de mond van mijn vrouw"*.

4.6.2. Doorheen verzoekers hun verklaringen duikt de naam van K.B., de man die verzoekers vrouw herhaaldelijke malen zou hebben lastig gevallen omwille van haar Koreaanse origine, verschillende keren op. De Raad stelt vast dat ook de verklaringen van verzoeker en diens echtgenote aangaande deze persoon dermate strijden dat ze verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag. Zo legde verzoeker uiteenlopende verklaringen af aangaande het moment dat de politie had beloofd de tegen K.B. ingediende klacht te behandelen (gehoor CGVS 20/08/2012, p. 14 en 15: *"na de jaarwisseling"* en gehoor CGVS 07/01/2013 p.7 *"voor het nieuwe jaar"*). Hierbij voegt zich het feit dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat ze in januari 2012 vernamen dat het dossier werd afgesloten door een gebrek aan bewijzen (zie CGVS vragenlijst punt 3.5), terwijl hij op het CGVS had aangegeven dat de zaak werd geseponneerd, zonder dat daarom een reden was gegeven (zie gehoor CGVS 20/08/2012, p.14). Toen verzoeker tijdens het gehoor op het CGVS werd geconfronteerd met zijn afgelegde tegenstrijdige verklaringen over het moment dat de klacht zou worden behandeld, ontkende hij zijn eerste uitspraak en bleef hij erbij dat de politie hen iets zou laten weten voor de jaarwisseling (zie gehoor CGVS 07/01/2013 p. 7). Verzoekster verklaarde dienaangaande dat de klacht in november 2011 was neergelegd bij de politie en dat de klacht voor de jaarwisseling zou worden behandeld (zie gehoor CGVS vrouw 07/01/2013, p.4).

Ook wat betreft het moment waarop verzoeker en zijn echtgenote tegen de politie hadden bedreigd om naar internationale organisaties te stappen lopen de verklaringen uiteen. Enerzijds verklaarde verzoekster dat ze in februari 2012 een nieuwe klacht hadden ingediend bij de politie omdat ze een schriftelijk bewijs wilden bezitten. Om zeker te zijn dat de klacht in februari 2012 werd geregistreerd dreigden ze om naar internationale organisaties te stappen (zie gehoor CGVS vrouw 20/08/2012 p. 3 en gehoor CGVS 07/01/2013 p. 4, 11). Anderzijds verklaarde verzoeker aanvankelijk dat ze in november 2011 hadden bedreigd om naar de Verenigde Naties te stappen, en dit nooit op een ander moment hadden gedaan. Geconfronteerd met de verklaringen van zijn echtgenote, veranderde verzoeker zijn verklaringen en gaf aan dat ze zowel in november 2011 als in februari 2012 hadden bedreigd (zie gehoor CGVS 07/01/2013 p. 7 *"In november hebben we dat eerste keer geuit en ook in februari 2012 omdat ze al op de hoogte waren van onze plannen, dus herhaalden we dat nog eens"*).

Verzoekers verdediging in zijn verzoekschrift dat *"Ik zou toch stellen dat de inhoud van die klachten en het feit dat er geen gevolg aan werd gegeven belangrijker zijn dan het feit of wij nu gezegd hebben of er voor of na het nieuwe jaar onderzoek zou gebeuren"* wordt niet bijgetreden. Het feit dat de door verzoeker en zijn echtgenote afgelegde verklaringen onderling strijdig zijn en daarenboven strijden met eerder afgelegde verklaringen, ondergraaft wel degelijk de geloofwaardigheid hun beweringen op dit punt. Het is immers niet onredelijk van personen die hun land van herkomst hebben verlaten op grond van dezelfde asielmotieven, te verwachten dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de essentiële elementen van hun asielaanvraag.

Voorts voert verzoeker in zijn verzoekschrift een resem bonte beweringen aan aangaande de gehoren op het CGVS zoals *"Wij zijn beide zeer zeker van onze verklaring hieromtrent, maar deze werden*

blijkbaar anders opgenomen in het interview, “*Toen wij op deze vraag niet konden antwoorden eiste de interviewer van het CGVS herhaaldelijk dat er toch moest geantwoord worden*” en “*Toen de interviewer mij confronteerde dat mijn verhaal anders luidde dan dat van mijn vrouw probeerde ik uit te leggen dat zij gezegd had in ‘andere situaties’, maar ze snoerde me de mond en zei dat ik het verhaal probeerde te verdraaien*”. Verzoeker beperkt zich ter verdediging tot algemene beschouwingen en verwijten naar het CGVS toe, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Vastgesteld moet worden dat verzoeker in gebreke blijft een verklaring te bieden voor de opgemerkte tegenstrijdigheden, en dat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen verder ondermijnd wordt.

4.6.3. Ook wat betreft de voorgehouden beschadigingen aan de ramen van de woning, lopen de verklaringen van verzoeker en diens echtgenote uiteen. Verzoeker verklaarde aanvankelijk dat op 23 november 2011 een raam van de woning werd uitgeslagen (zie gehoor CGVS 20/08/2012, p.9), terwijl verzoekers echtgenote aangaf dat in de week van 19 november 2011 of de weken daarna er geen ramen werden beschadigd (zie gehoor CGVS vrouw p.10). Verzoeker veranderde tevens zijn verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS op 7 januari 2013 (zie p.4) en antwoordde op de vraag of er na de lente van 2010 ramen van hun woning werden kapot geslagen “*Wat onze ramen betreft, dat herinner ik mij niet. Maar in de kerk altijd*”. Verzoekers verweer dat “*Het zit zo dat er vroeger (vóór november 2011) een ruit van ons huis werd ingegooid (daarvan werd bewijs geleverd). Daarom installeerden wij houten luiken aan de woning die wij ’s nachts sloten. Toch hoorden wij meerdere maken het geluid van stenen tegen onze luiken en konden wij ook schade aan de luiken vaststellen. Er werd dus wel naar ons gegooid, maar de ruiten zelf werden niet beschadigd aangezien de luiken gesloten waren*” maakt bezwaarlijk een correct verweer uit. Het betreft immers duidelijk een post factum bewering, die verzoeker opwerpt in een poging de tegenstrijdige verklaringen te vergoelijken. Bij de vaststelling van bovenstaande manifeste en relevante tegenstrijdigheden kon de commissaris-generaal correct besluiten dat dit in ernstige mate de geloofwaardigheid van de asielmotieven aantast.

4.7. Wat er ook van zij, er kan uit de problemen zoals aangehaald door verzoekers geen systematische vervolging blijken die een bedreiging vormen voor verzoekers leven, vrijheid of fysieke integriteit. Dit klemt te meer nu de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing correct op wees dat in de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, geen enkele vermelding wordt gevonden van incidenten met leden van de Pinkstergemeenschap sinds 2009. Deze informatie is dan ook een belangrijke indicatie dat de algemene situatie voor leden van de Pinkstergemeenschap de laatste jaren niet problematisch is. Het is niet aannemelijk dat verzoekers loutere beweringen blijven omtrent de vernieling van het dak en bekladden van de poort, het pesten en vandaliseren van de woning van de pastoor, het ontslag van verzoekers zus omwille van een bezoek aan de kerk, het onder druk zetten en fysisch aanvallen van een man op de begrafenis van zijn vader teneinde hem te verplichten afstand te doen van zijn geloof, zelf verkrachting van een 17 jarig meisje in 2005 en het ineenslaan van een jongen op school in 2004 (zie gehoor CGVS 07/01/2013 p.10). Het is immers niet aannemelijk te veronderstellen dat de Pinkstergemeenschap hierover niet zou rapporteren indien de leden van de gemeenschap in Kirgizië zoals verzoekers beweren vervolgd worden. Hierbij voegt zich dat verzoeker in gebreke blijft aangaande deze problemen enig begin van bewijs voor te leggen. Het Commissariaat-generaal besloot terecht dat, voor zover verzoeker problemen had en vreest te hebben omwille van zijn geloofsovertuiging, deze problemen omwille van hun aard of frequentie onvoldoende ernstig zijn om te spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Verzoeker voert in het verzoekschrift ter verdediging aan dat “*Onze bediening was niet beperkt tot de Pinkstergemeente. We dienden in de Baptisten kerk, Charismatische kerk, Pinkstergemeente, de Presbyterianen, enz., samengevat de Protestantse gemeenten waar er Kirgizische Christenen waren. Daarom, de conclusie van het Commissariaat-generaal dat er geen systematische vervolging is bij Pinkstergelovigen in Kirgizië heeft niets te maken met de vervolging waaraan ik en mijn familie blootgesteld waren*”. Daargelaten dat vast staat dat verzoeker de aangehaalde vervolgingsfeiten omwille van zijn christelijk geloof niet aannemelijk heeft gemaakt, merkt de Raad op dat verzoeker geen objectieve informatie aandraagt die vermog zijn voorgehouden “*systematische aanvallen op Christelijke kerken en het doden van de gelovigen in 2010*” te documenteren. Verzoeker kan niet volstaan met het tegenspreken van de vaststellingen van de commissaris-generaal zonder zijn beweringen ernstig te objectiveren, zeker indien het over vele kerken en gemeenschappen gaat.

4.8. Verzoeker is niet ernstig waar hij in zijn verzoekschrift aanvoert dat “*Eén van de belangrijkste punten uit ons dossier is de etnische afkomst van mijn vrouw. De constante vervolging en het gevaar waaraan zijn werd blootgesteld omwille van het feit dat zij van Koreaanse afkomst is, is van groot belang geweest voor onze vlucht uit Kirgizië*”. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt

en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat de gebeurtenissen in het kader van de politieke omwenteling in april 2010 en de interetnische clash tussen Kirgiezen en Oezbeken in Osj en Djalalabad in juni 2010, weliswaar een gevoel van angst hebben gecreëerd bij de andere minderheden. Dit heeft tot op heden, hoewel op individueel niveau etnisch geïnspireerde daden van vervolging kunnen voorkomen, niet geleid tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van personen van Koreaanse origine. De commissaris-generaal kon terecht besluiten dat de loutere Koreaanse origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet kunnen volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. De internetlink waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift kan aan de objectieve informatie van het CGVS geen afbreuk doen.

4.9. Doorheen het verzoekschrift formuleren verzoekers ook bedenkingen bij de objectiviteit en neutraliteit van de dossierbehandelaar van het CGVS. Verzoekers weten niet te overtuigen aangezien zij het houden bij een aantal insinuaties en het herhalen van de vaststellingen gedaan door de commissaris-generaal. Het feit dat deze in verzoekers nadeel spelen, is geen aanwijzing van enige bevooroordeeldheid. Een ambtenaar van het Commissariaat-generaal heeft trouwens geen enkel belang bij de aard van de beslissing die de Commissaris-generaal neemt, waardoor niet kan worden ingezien hoe deze aangestelde *in casu* bevooroordeeld zou zijn geweest (naar analogie: RvV, nr. 13.551 van 30 juni 2008). Bij de drie gehoren die plaatsvonden op het CGVS was bovendien telkens een raadsman van verzoekers aanwezig en bij geen enkel gehoor werd een opmerking geformuleerd met betrekking tot het gedrag van de dossierbehandelaar. Waar verzoeker nog aanvoert dat "*Tijdens het gehoor had ik het gevoel dat zowel de interviewer als de tolk gehaast waren en mij niet de tijd gaven om het volledige verhaal te doen. Daarom had ik het gevoel dat ze verkeerde zaken noteerden*", dient in herinnering te worden gebracht dat er drie gehoren werden gehouden op het CGVS met telkens drie verschillende tolken (tolk 902 bij het gehoor van 18 juli 2012, tolk 818 bij het gehoor van 20 augustus 2012 en tolk 523 bij het gehoor van 7 januari 2013) en dat er door verzoeker of diens advocaten tijdens het gehoor nooit enig voorbehoud gemaakt is bij de tolk. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze in zijn verweernota van 14 maart 2013 (zie p.4) stelt dat de opmerking dat tijdens elk interview de tolk gehaast was dan ook van elke geloofwaardigheid is ontdaan.

4.10. De door verzoeker neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande conclusies. De neergelegde identiteitskaart van verzoeker en diens echtgenote, hun huwelijksakte en de geboorteaktes van hun kinderen bevatten uitsluitend identiteitsgegevens die niet worden betwist. De diploma's van de christelijke hogeschool en de certificaten van opleidingen wijzen op hun betrokkenheid bij de geloofsgemeenschap wat evenmin betwist wordt. De DVD (met foto's, artikels over geloof in Kirgizië, video-opnames betreffende geloofskwesties, foto's van documenten) bevat vele foto's van verzoekers kerkelijke activiteiten, wat evenmin betwist wordt. De algemene rapporten en algemene info over geloof in Kirgizië, door verzoeker neergelegd, volstaan geenszins om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Aan de kopie van een klacht en een fotokopie van een verklaring van een getuige wordt geen geloof gehecht aangezien het fotokopieën zijn en deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). De commissaris-generaal besloot tenslotte terecht dat de door verzoeker opgestelde schriftelijke verklaring over de problemen die hij in Kirgizië heeft meegemaakt bezwaarlijk kan beschouwd worden als een objectief bewijsstuk.

4.11. Voorts ondernemen verzoekers in het verzoekschrift geen ernstige poging om de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen te weerleggen, noch brengen zij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekers beperken zich aldus tot het herhalen van het asielaanvraag en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissingen, maar laten na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissingen kunnen weerleggen. Verzoekers weerleggen dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissingen overeind.

4.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoekers menen in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zij laten in hun verzoekschriften gelden dat de bestreden beslissingen nergens motiveren waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend en dat er geen enkel onderzoek werd verricht naar de actuele situatie voor christenen in Kirgizië.

5.2. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zouden zijn. Waar verzoekers verwijzen naar hun relaas in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus, merkt de Raad op dat het duidelijk is dat, zoals voor iedere vorm van internationale bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist, quod non in casu. Verzoekers hun relaas kan aldus niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

5.3. Verzoekers verwijzen naar een arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009 waaruit zou blijken dat het reeds voldoende is om een algemeen risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen en dat de commissaris-generaal zich van moet vergewissen dat zij geen enkel risico lopen op een mensonterende behandeling ingeval van terugkeer naar hun land van herkomst, *“ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas”*.

De Raad wijst er op dat, in het kader van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, inderdaad moet worden onderzocht of verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen bij terugkeer naar hun land van herkomst, en dit ongeacht de geloofwaardigheid of de gegrondheid van zijn asielrelaas. Verzoekers dienen wel aan te tonen dat er in Kirgizië sprake zou zijn van een internationaal of binnenlands conflict dat een ernstige bedreiging vormt voor het leven op de persoon van een burger. Een verwijzing naar *“recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”* - die niet worden bijgevoegd aan het verzoekschrift - en blote beweringen over de algemene situatie in het land van herkomst, volstaan immers geenszins om aan te tonen dat de situatie in Kirgizië beantwoordt aan de criteria zoals ingeschreven in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen dan ook niet aan een reëel risico lopen op ernstige schade te lopen in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 120 879 / IV en RvV 120 824 / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK